

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **V. P.**
st. příslušnost X
t. č. pobytem X

zastoupen: Mgr. Petr Melichar, advokát
sídlem Zrzavého 3259/9, 586 01 Jihlava
proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2024, č. j. MV-148593-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil žalobce proti shora citovanému rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2024, č. j. MV-148593-

4/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaná *změnila* výrok usnesení Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 26. 8. 2024, č. j. OAM-51515-18/DP-2023 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“), poněvadž výrok vykazoval formální vady, neboť v něm byla uvedena *nesprávná spisová značka žádosti*. Jiným způsobem (tj. po věcné stránce) žalovaná prvostupňové rozhodnutí nezměnila.

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zastavil správní řízení vedené u něj pod sp. zn. OAM-51515-17/DP-2023 z důvodu dle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), *neboť se žalobce bez vážného důvodu nedostavil k výsledku*.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná v první řadě vysvětlila formální změnu výroku prvostupňového rozhodnutí. Poté se vyjádřila k meritu věci a vypořádala odvolací námitky.
4. Žalovaná se ztotožnila se správním orgánem I. stupně, že v řešené věci byly splněny podmínky pro zastavení řízení ve smyslu § 169r odst. 1 písm. n) ZPC. Z obsahu správního spisu vyplývá, že prvostupňový orgán zaslal žalobci prostřednictvím pošty na adresu uvedenou v jeho žádosti (tj. X) předvolání k výsledku ze dne 18. 7. 2024, které mu bylo adresováno do vlastních rukou. Jelikož žalobce nebyl na dané adrese zastižen, byla zásilka uložena na poště, kde byla připravena k vyzvednutí již dne 22. 7. 2024. Současně byla žalobci na vrátnici ubytovny nechána výzva (oznámení) k vyzvednutí zásilky včetně potřebného poučení. Vzhledem k tomu, že si žalobce uloženou zásilku ve lhůtě 10 dnů nevyzvedl, došlo v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), k náhradnímu doručení zásilky fikcí dne 1. 8. 2024. Posléze byla zásilka dne 5. 8. 2024 vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně, jak bylo vyžádáno odesílatelem.
5. Není překážkou, že v řešené věci bylo doručování zajišťováno prostřednictvím vrátnice a jejích pracovníků. Žalobce musel předpokládat, že mu budou veškeré písemnosti doručovány právě na vrátnici ubytovny, a měl zajistit, že na adrese, již sám sdělil, si bude schopen zásilky přebírat. Tvrzení žalobce o častých ztrátách zásilek je nepodložené. Kromě předvolání k výsledku totiž správní orgán I. stupně doručoval žalobci i další zásilky, což svědčí o *de facto* bezproblémovém doručování na danou adresu.
6. Žalobce si mohl pravidelně kontrolovat doručované písemnosti u pracovníků vrátnice nebo se informovat na stav řízení na informační lince správního orgánu I. stupně. Případně si mohl zvolit též jiné způsoby doručování (např. na jinou adresu) nebo si zřídit datovou schránku či ustanovit zmocněnce. V dané věci tudíž nedošlo k nepřiměřené procesní tvrdosti.
7. Poněvadž uplynutím lhůty 10 dnů ode dne uložení zásilky na poště bylo předvolání k výsledku doručeno, byl žalobce povinen se k termínu výsledku dostavit. Pokud tak neučinil, bylo třeba správní řízení zastavit podle § 169r odst. 1 písm. n) ZPC.

III. Žaloba

8. Žalobce má napadené rozhodnutí za nezákonné. Je mu známo, že správní orgány rozhodovaly i v případě jeho kolegy, kde na základě obdobného skutkového stavu ve správním řízení nadále pokračovaly a povolení k pobytu prodloužily.
9. Žalobce nesouhlasí s odkazovanou judikaturou, neboť není přílehlavá na jeho případ. Namítal, že oznámení o uložení zásilky si vyzvednout nemohl, protože došlo k jeho ztrátě. Žalobce má za to, že dodržel potřebnou bdělost a procesní aktivitu, neboť o potížích se ztrátami písemností se dozvěděl až v souvislosti s neobdržením nynější zásilky. Žalobce si při příchodu na ubytovnu na vrátnici poštu pravidelně kontroluje, což je zřejmé i z toho, že si jiné zásilky běžně přebíral. Pomocí informační linky přitom není možné zjistit podrobnosti o doručovaných písemnostech a stavu doručení.
10. Měla-li žalovaná tvrzení žalobce o častých ztrátách zásilek jako nepodložené, byla povinna jej o tom poučit a umožnit mu své tvrzení prokázat. V posuzovaném případě došlo k nepřiměřené procesní tvrdosti, neboť na území ČR žalobce legálně pobývá od roku 2003, přičemž zde řádně provozuje živnost. V důsledku napadeného rozhodnutí pak ztratí nejen možnost obživy v ČR, ale i možnost požádat zde o trvalý pobyt.
11. Pro shora uvedené důvody žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

12. Ve vyjádření ze dne 6. 1. 2025 žalovaná zdůraznila, že žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci či důkazy, jež by zákonnost či správnost rozhodnutí zpochybňovaly. Odkazovaný případ žalobcova kolegy vykazuje řadu skutkových a procesních odlišností, pročež z něho nelze v řešené věci vycházet.
13. Je v zájmu žalobce střežit si svá práva a povinnosti a přijmout taková opatření, aby se s každou písemností seznámil, přičemž může využít i informační linku. Případnou poučovací povinnost pak žalobce vnímá příliš extenzivně, neboť bylo výhradně v jeho dispozici předložit správním orgánům všechny potřebné doklady.
14. Žalobce ve správním řízení netvrdil žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do sféry jeho soukromého a rodinného života. Dle judikatury proto zdejší soud k této námitce nemůže přihlídnout. Žalovaná nespatřuje v postupu správních orgánů žádné pochybení a navrhla zamítnutí žaloby.

V. Správní spis

15. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 15. 12. 2023 u prvostupňového orgánu žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, kde jako adresu pobytu na území ČR uvedl X, kterou současně označil i jako adresu pro doručování písemností v ČR. V průběhu správního řízení se prvostupňový orgán rozhodl po několika výzvách k odstranění vad žádosti a poskytnutí součinnosti využít svého oprávnění ve smyslu § 169j odst. 1 ZPC a vyslechnout žalobce. O této skutečnosti správní orgán I. stupně žalobce informoval přípisem ze dne 18. 7. 2024, který mu zaslal do vlastních rukou na adresu uvedenou v žádosti (X). Na této adrese však žalobce nebyl zastížen, pročež mu bylo na místě zanecháno poučení o možnosti si danou zásilku vyzvednout u provozovatele poštovních služeb, kde byla zásilka připravena k vyzvednutí již týž den. Jelikož zásilka nebyla u provozovatele poštovních služeb v zákonné lhůtě vyzvednuta, byla dne 5. 8. 2024 vrácena zpět správnímu orgánu I. stupně.

16. Vzhledem k tomu, že se žalobce k avizovanému termínu výsledku dne 21. 8. 2024 nedostavil a správnímu orgánu I. stupně se řádně neomluvil, rozhodl prvostupňový orgán o zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. n) ZPC. Správnost tohoto postupu poté k odvolání žalobce potvrdila i žalovaná napadaným rozhodnutím, které je předmětem tohoto soudního řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
18. Soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
19. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovanou.
20. Žaloba **není důvodná**.
21. Podstatou nyní projednávané věci je posouzení toho, zda správní orgány postupovaly správně, pokud správní řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ze dne 15. 12. 2023 zastavily proto, že se žalobce *bez vážného důvodu nedostavil k výsledku* [§ 169r odst. 1 písm. n) ZPC]. Ke zodpovězení této otázky je nutné posoudit především řádnost a účinnost doručení předvolání k výsledku ze dne 18. 7. 2024 žalobci, který namítal, že si zásilku obsahující předvolání nemohl v zákonné lhůtě vyzvednout z důvodu ztráty výzvy (oznámení) k vyzvednutí zásilky.
22. Krajský soud nejprve přdestře pro věc rozhodnou právní úpravu. Podle § 20 odst. 1 a 2 s. ř. platí, že: *„Fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.“* *„Písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem.“*
23. Podle § 23 odst. 1, 3 písm. b), 4 a 5 s. ř. pak platí, že: *„Nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížena a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.“* *„Písemnost se uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.“* *Adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde,*

odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Zároveň s oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.“

24. Konečně podle § 24 odst. 1 s. ř. platí: „Jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.“
25. Proces doručování fyzické osobě podle správního řádu se uplatní i v nyní posuzované věci. Platná právní úprava vychází z premisy, že pokud nelze písemnost doručit fyzické osobě ihned při úkonu správního orgánu a daná osoba současně nemá zřízenou datovou schránku podle zákona č. 300/2008 Sb., jež se využije přednostně, jsou správní orgány povinny doručovat fyzické osobě vždy na adresu, kterou jim sama sdělí jako doručovací adresu pro dané řízení, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci (viz § 20 odst. 1 ve spojení s § 19 odst. 4 s. ř.). Jde-li přitom o písemnost odesílatelem označenou jako do vlastních rukou, nelze ji až na zákonné výjimky (zmocnění s úředně ověřenými podpisy) předat odlišné osobě od adresáta. Pokud adresát není při doručování písemnosti na předem sdělené adrese zastížen, postupuje se tak, že se písemnost uloží v (pokud možno co nejbližší) provozovně provozovatele poštovních služeb, jehož prostřednictvím bylo doručováno. Za této situace je následně adresát informován o neúspěšném doručovacím pokusu a výzvou, jež se v případě absence domovní schránky vloží na jiné vhodné místo, vyzván k vyzvednutí písemnosti v přesném místě a čase. Současně zákon stanoví správním orgánům povinnost ve výzvě poučit adresáta o možných právních následcích, pokud si uloženou zásilku v zákonné 10denní lhůtě nevyzvedne.
26. Aby pak bylo možné zajistit rychlé a efektivní doručování písemností a předejít hrozícímu maření účelu řízení tím, že si adresát písemnost vůbec nevyzvedne, příp. vyzvedne se značným časovým odstupem, počítá správní řád i s tzv. náhradním způsobem doručení za pomoci *fikce*. To v praxi znamená, že se uložená písemnost považuje za doručenou posledním dnem zákonné 10denní lhůty, která počíná běžet dnem, kdy byla písemnost připravena k vyzvednutí. V tomto případě přitom není rozhodné a nezakládá vadu doručování, jestliže se adresát s obsahem doručované písemnosti fakticky neseznámil, resp. seznámit nemohl. Jedinou možností, jak zvrátit právní účinky fikce doručení, tak v současnosti představuje podání žádosti o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena (viz § 24 odst. 2 s. ř.).
27. Zákonnými podmínkami pro doručování písemností ve správním řízení prostřednictvím fikce se v minulosti opakovaně ve své judikatuře zabýval i Nejvyšší správní soud. Ten jako základní podmínky nezbytné pro účinné doručení fikcí formuloval (i) doručování na správnou adresu, (ii) výzvu adresátu k vyzvednutí písemnosti včetně řádného poučení a (iii) marné uplynutí úložní doby, tj. nevyzvednutí doručované písemnosti na příslušné poště (viz zde především rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, či dále např. rozsudky ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 As 100/2017-46, ze dne 22. 11. 2019, č. j. 3 Ads 205/2018-21, či ze dne 21. 3. 2024, č. j. 9 As 268/2023-36; všechny rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Obecně platí, že

jen při prokázání nesplnění některé z uvedených podmínek lze považovat doručení pomocí fikce za vadné, a tedy vůči adresátu písemnosti za neúčinné.

28. Zdejší soud pečlivě přezkoumal postup prvostupňového orgánu v posuzované věci a neshledal, že by se při doručování předvolání k výsledku ze dne 18. 7. 2024 dopustil jakéhokoli pochybení s vlivem na účinky doručení této písemnosti. Prvostupňový orgán při doručování předvolání postupoval nejen v souladu s uvedenou právní úpravou, ale i citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, což dokládají údaje a informace obsažené na doručence založené ve správním spisu.
29. Z obsahu doručanky jednoznačně vyplývá, že písemnost obsahující předvolání byla doručena na adresu označenou žalobcem v jeho žádosti jako doručovací, tj. X. Jelikož však žalobce nebyl na této adrese v den doručování zastižěn, byla mu dne 22. 7. 2024 zanechána výzva (oznámení) k vyzvednutí zásilky obsahující i poučení o právních důsledcích v případě, že si zásilku včas nevyzvedne (viz rubová strana doručanky obsahující razítko s datem zanechání výzvy společně s podpisem příslušného doručovatele poštovních služeb). V projednávané věci přitom není mezi účastníky sporné, že vrátnice ubytovny, na niž byla výzva k vyzvednutí zásilky zanechána, představuje tzv. jiné vhodné místo ve smyslu § 23 odst. 4 s. ř., a to se všemi důsledky z toho plynoucími (žalobce tuto skutečnost potvrdil i v podané žalobě). Konečně v řešené věci marně uplynula i zákonná 10denní lhůta určená k vyzvednutí zásilky. Z uvedeného tak vyplývá, že v projednávané věci byly splněny všechny zákonné podmínky nutné k úspěšnému doručení předvolání k výsledku fikcí, které tak bylo žalobci *de iure* doručeno dne 1. 8. 2024, tedy poslední den lhůty dle § 24 odst. 1 s. ř.
30. Na tomto závěru krajského soudu přitom nemůže nic změnit ani žalobcem tvrzená ztráta výzvy (oznámení) k vyzvednutí zásilky v době, kdy byla uložena na vrátnici ubytovny. Tato skutečnost totiž *prima facie* není způsobilá prokázat nesplnění některé ze zákonných podmínek náhradního doručení prostřednictvím fikce (viz výše). Zdejší soud uvádí, že z hlediska doručení písemnosti fikcí je podstatné jen to, zda byla předmětná výzva na vrátnici pracovníkem poštovních služeb skutečně zanechána, či nikoliv. O tom však v nynější věci žádné pochybnosti nepanují, neboť žalobce existenci výzvy ani její uložení na vrátnici ubytovny, již pro účely správního řízení uvedl jako doručovací adresu, nijak nezpochybňoval. Otázka dalšího osudu výzvy již není z hlediska doručování fikcí rozhodná. I kdyby tedy žalobce prokázal, že v meziobdobí na vrátnici skutečně došlo ke ztrátě výzvy v důsledku jejího odcizení jinou ubytovanou osobou, nemá tato okolnost na výsledné doručení fikcí žádný vliv. Jakékoli poučování správního orgánu v tomto směru by tedy bylo zcela zbytečné.
31. Současně zdejší soud zdůrazňuje, že je to především žalobce, kdo nese odpovědnost za to, aby pro účely doručování písemností sdělil takovou adresu pro doručování, o které ví, že mu na ni bude moci být písemnost bezpečně doručena (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2021, č. j. 7 Azs 132/2021-31). Pokud si tak žalobce vědomě za doručovací adresu zvolil ubytovnu s absencí poštovních schránek a jednotnou vrátnicí, musel být připravený nést negativní následky vyplývající z toho, že k doručeným zásilkám má přístup vyšší počet osob, a tedy zde reálně hrozí riziko jejich ztráty. Prvostupňový orgán neměl důvod předpokládat, že žalobce na adrese, kterou mu sám uvedl jako adresu pro doručování, nebude schopen přebírání zásilek zajistit, a tuto skutečnost mu proto nelze klást k tíži (srov. zde taktéž rozsudek Městského soudu

v Praze ze dne 13. 12. 2023, č. j. 4 A 24/2023-51). Navíc ze správního spisu skutečně jednoznačně plyne, že předcházející písemnosti si na této adrese žalobce přebíral.

32. Konečně krajský soud dodává, že si žalobce jistě mohl zvolit jiný způsob doručování, jímž by možné budoucí doručovací problémy eliminoval. Jako vhodné se pak jeví zejména *zřízení datové schránky fyzické osoby* podle zákona č. 300/2008 Sb. či *ustanovení zmocněnce* pro účely doručování písemností ve správním řízení [§ 33 odst. 1, 2 písm. a) s. ř.]. Nepochybně užitečným pak může být i sledování aktuálního stavu řízení na webových stránkách Informačního portálu pro cizince (<https://ipc.gov.cz/informace-o-stavu-řízení/>), jakož i dotazování se na stav řízení a jednotlivé procesní kroky (včetně doručování písemností) na informační lince správního orgánu. Žádnou z těchto variant ale žalobce nevyužil a sám se tak vystavil možným komplikacím při doručování předvolání.
33. Co se týče námitky, že v případě žalobcova kolegy správní orgány v obdobné situaci rozhodly odlišně, zdejší soud k tomu uvádí jen tolik, že rozhodnutí o pobytové žádosti je vždy výsledkem individualizovaného hodnotícího procesu, který závisí na řadě okolností. Žalovaná přitom obsáhle vysvětlila a prokázala, v čem se případ kolegy žalobce lišil od nyní posuzované věci. Za této situace proto krajský soud v postupu správních orgánů neshledal porušení zásady, aby při rozhodování skutkově shodných či podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 s. ř.).
34. Závěrem pak krajský soud uvádí, že se nemohl zabývat namítanou nepřiměřeností napadeného (resp. prvostupňového) rozhodnutí do oblasti soukromého a rodinného života žalobce, jelikož v případě zastavení řízení z důvodu dle § 169r odst. 1 písm. n) ZPC zákon povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí nestanoví (viz § 174a odst. 3 ve spojení s § 169r odst. 1 ZPC). Tuto povinnost současně nelze v případě žalobce dovozovat ani z ustálené judikatury, neboť žalobce v rámci správního řízení nevznášel žádnou konkrétní námitku svědčící o nepřiměřenosti dopadů plynoucích z rozhodnutí do soukromého a rodinného života (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39).
35. Krajský soud proto uzavírá, že předvolání k výsledku ze dne 18. 7. 2024 bylo žalobci doručeno zcela v souladu s platnou právní úpravou. Pokud se žalobce k avizovanému termínu výsledku bez uvedení vážného důvodu nedostavil, postupovaly správní orgány korektně, jestliže správní řízení zastavily z důvodu podle § 169r odst. 1 písm. n) ZPC.

VII. Závěr a náklady řízení

36. Jelikož krajský soud vyhodnotil námitky žalobce jako nedůvodné, žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci nebyl žalobce úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalované v souvislosti se soudním řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, pročež jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. května 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce